

[Horn.]

det gøre. Formanden udtalte ifølge Folkeskolens nr. 43, 1956, hvor han taler om skolestrukturen:

„Det er en hård behandling, hvis man“ — med „man“ menes folketinget —

„ville gennemføre en skoleordning uden om lærernes repræsentanter.“

Og hans sidste bemærkning lød sådan:

„Det er bittert at skulle skubbes til side med et: alt afgøres i folketinget.“

Jeg synes ikke, at disse betragtninger rigtig passer til den rent faktiske situation. Lad være, at man ikke er tilfreds, og jeg kan også forstå, at Danmarks Lærerforening har fremsat den resolution, som jeg før omtalte, og som er vedtaget på dens hovedbestyrelsesmøde. Dermed har man jo i nogen grad også kunnet vaske sine hænder. Men at lærerorganisationerne skulle holdes udenfor, som det fremgår af de to citater, jeg her har bragt, er jo ikke rigtigt. Jeg vil da gå ud fra, at alle tre organisationer vil komme til det folketingsudvalg, som vil blive nedsat, og argumentere for deres synspunkter med hensyn til de forslag, som nu foreligger. Der er jo mulighed for overvejelser inden for udvalget af enhver fornuftig betragtning, der måtte komme frem; sådan har det altid været i det høje ting.

Den situation er jo opstået gentagne gange, at man inden for organisationer ikke har kunnet få, hvad man ønskede, selv om man i et udvalg eller i en kommission har givet sin tilslutning til et eller andet. Mange er de, der er rejst ind til dette hus for at gøre deres synspunkter gældende over for det udvalg eller den minister, som beskæftigede sig med den sag, der nu havde særlig interesse for dem, og jeg går ud fra, at ingen af lærerorganisationerne har ønske om, at vi skal ændre på dette parlamentariske forhold. Demokratietets forudsætning må nu engang være, at hvis ikke parterne kan tale sig til rette om tingene, må det klares her i folketinget. Dermed være ikke sagt, at vi er meget klogere end andre, og at derefter har alle sig at rette. Men tingene må nu engang have deres afgørelse, og for denne sags vedkommende må den altså træffes her, men først efter at alle har haft lejlighed til at udtale sig. Ingen meninger og synspunk-

ter bliver tilsidesat eller er blevet tilsidesat, og det gælder også for lærerorganisationernes vedkommende, at ingen synspunkter er blevet eller vil blive tilsidesat ved det, der er sket indtil nu.

Helt fremmed for det, der nu er sket: at de tre forslag, som forelå i fjor, har kunnet samle tre partier, kan Danmarks Lærerforening ikke være; også de forhandlinger, der fandt sted i fjor, viste, at man ikke stod ganske fremmed over for, at noget sådant kunne ske. Bl. a. er der af Danmarks Lærerforenings repræsentantskab i september i fjor — jeg beder om tilladelse til endnu et kort citat — givet udtryk for, hvorledes det kunne tænkes at forme sig, hvis folketinget ikke bøjede sig for det forslag, som den højtærede minister og organisationerne var blevet enige om. Det kom til udtryk i formandens beretning, som er refereret i Folkeskolen nr. 42, 1955, på følgende måde, hvor der tales om de forskellige forslag:

„Askovudvalgets og venstres forslag, der jo nok principielt afviger fra ministerens forslag, men som alligevel indeholder en lang række enkeltbestemmelser, der ligger meget nær op ad ministerens forslag og navnlig for landsbyskolens vedkommende meget let kunne indarbejdes deri . . .“.

Det er jo ikke anderledes, end at man i Danmarks Lærerforening udmærket så, at sådanne muligheder var til stede. At det så var muligheder, som man måske ikke følte sig tiltalt af, er en sag for sig.

Når det alligevel er gået sådan, som tilfældet er, hænger det sammen med det muliges kunst, som vi jo her i dette hus ofte må drage lære af. Lærerorganisationerne vil sikkert erindre, at vi fra vor side i fjor gjorde os til talsmænd for, at vi nødig skulle lave en skoleordning, som ikke lærerorganisationerne stod bag ved, som de ikke kunne acceptere. Vi må erkende, at det er lærerorganisationernes medlemmer, der skal arbejde i skolen; de skal dels have et arbejdsresultat frem, dels skal de — og helst — have arbejdsglæde, ellers er der ikke så forfærdeligt meget ved at have med det at gøre. Derfor er det rimeligt og naturligt, at lærerorganisationerne kommer til at stå bag ordningen, så vidt det er gør ligt, og accepterer og forsøger at medvirke til, at det resultat, man når frem til, også